

Sygn. akt IV P 202/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Sanoku, Wydział IV Pracy w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Elżbieta Domańska

Protokolant Anna Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017r. w Sanoku

sprawy z powództwa B. P., PESEL (...)

przeciwko pozwanym wspólnikom spółki cywilnej W. C., I. C., K. C. (1) O. (...) W., I., K. C. (...) w S., REGON (...)

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

I. z a s ą d z a od pozwanych wspólników spółki cywilnej O. (...). W., I., K.C. (...) w S. W. C., I. C. i K. C. (1) solidarnie na rzecz powódki B. P. kwotę 7 012,91 zł. (słownie: siedem tysięcy dwanaście złotych 91/100 gr.) brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. o d d a l a powództwo w pozostałym zakresie;

III. z a s ą d z a od pozwanych wspólników spółki cywilnej O. (...). W., I., K. C. (...) w S. W. C., I. C. i K. C. (1) solidarnie na rzecz powódki B. P. kwotę 900 zł. (słownie: dziewięćset złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. z a s ą d z a od pozwanych wspólników spółki cywilnej O. (...). W., I., K. C. (...) w S. W. C., I. C. i K. C. (1) solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 2 463,21 zł. (słownie: dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt trzy złote 21/100 gr.) tytułem kosztów procesu;

V. n a d a j e wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 750,00 zł. brutto (słownie: jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych);

Sygn. akt IVP 202/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 16 lutego 2017 r.

Pozwem z dnia 14 grudnia 2015 r., skierowanym przeciwko pozwanym W. C., I. C. i K. C. (1) wspólnikom spółki cywilnej O. (...). W., I., K.C. (...) w S. **powódka B. P.** (reprezentowana przez adwokata) wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 8015,97 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 1531,60 zł od dnia 3 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

- 1734,19 zł od dnia 3 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,

- 1607,17 zł od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 2287,48 zł od dnia 3 września 2015 r. do dnia zapłaty,

- 855,53 zł od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty. Wniosła również o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu.

Po wydaniu opinii przez biegłą z zakresu księgowości i rozliczeń finansowych pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 10 listopada 2016 r. wniósł o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7012,91 zł tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2015 r. (pозew – k. 2 – 5; kolejne stanowiska – k. 26 – 27, 126, 192;).

W uzasadnieniu żądania podniesiono, że powódka pracowała u strony pozwanej od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 30 września 2015 r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, w której ustalono miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1 750 zł brutto. Wynagrodzenie to otrzymywała terminowo, przelewem na konto. Miała pracować w podstawowym systemie czasu pracy, w pięciodniowym tygodniu pracy, od wtorku do soboty. Faktycznie świadczyła pracę siedem dni w tygodniu, od 8 do 11 godzin dziennie. Do jej obowiązków w miesiącach czerwiec – wrzesień należała obsługa klientów w punkcie gastronomicznym „T. Pracę świadczyła za bufetem, obsługiwała kasę fiskalną. W maju, z powodu jeszcze niewielkiego ruchu turystycznego zajmowała się w niektóre dni obsługą turystów w „P.” I. i przygotowywaniem jedzenia „fast food”, pielęgnowaniem kwiatków i sprzątaniami, stosownie do poleceń pracodawcy. W miesiącu czerwcu, lipcu i sierpniu otrzymała „do ręki” dopłatę w łącznej wysokości 1 702 zł.

Według wyliczeń powódki zaległe wynagrodzenie wynosi 8 015,97 zł.

W odpowiedzi na powyższe strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu stanowiska podniesiono, że pięciodniowy tydzień pracy ustalono od wtorku do soboty z uwagi na brak turystów w poniedziałki. Za pracę w dniu wolnym pracownik otrzymywał dzień wolny. Powódka pracowała wymiennie z A. K., od godziny 9.00 do godziny 17.00 i od godziny 11.00 do godziny 19.00. Zawierając umowę powódce powiedziano, że jeżeli będzie wcześniej przybywać do miejsca pracy to jej czas pracy nie będzie wydłużany i pracodawca nie będzie za ten czas płacił (odpowiedź na pozew – k. 33 – 35, ostateczne stanowisko – k. 197.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. P. ma 45 lat. W dniu 1 maja 2015 r. zawarła umowę o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 30 września

2015 r. z J. C., prowadzącym działalność gospodarczą O. (...) w S. – J.. Zgodnie z tą umową powódka miała pracować na stanowisku barmana – sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, w zamian za wynagrodzenie w wysokości 1 750 zł brutto miesięcznie. W aneksie do umowy zapisano, że powódka będzie pracowała w pięciodniowym tygodniu pracy, od wtorku do soboty. Wynagrodzenie będzie wypłacane raz w miesiącu, z dołu, do 3 – go dnia miesiąca. W dniu 7 września 2015 r. doszło do przejścia zakładu pracy przez W. C., I. C. i K. C. (1) - współników spółki cywilnej O. (...) W., I., K. C. (...) w S.. O przejściu powódka została poinformowana przez K. C. (1) pismem z dnia 12 września 2015 r., które zawierało propozycję zatrudnienia na dotychczasowych warunkach. Powódka wyraziła zgodę na zatrudnienie tego samego dnia.

(dowody: umowa o pracę z aneksem – k. 7 – 8; pismo informujące o przejściu zakładu pracy – k. 9; fakty bezsporne między stronami;)

B. P. rozpoczęła pracę w ośrodku w dniu 1 maja 2015 r. W maju pracowała w małej gastronomii w przyczepie (sprzedawała hot – dogi, zapiekanki), natomiast od dnia 2 czerwca pracowała w T. jako sprzedawca - barman. Pracę rozpoczynała o godzinie 9.00 i pracowała do godziny 14 – 20.30, w zależności od potrzeb pracodawcy. Pracowała siedem dni w tygodniu, podobnie jak P. B. (zatrudniony w tym samym okresie u strony pozwanej na stanowisku pracownika wypożyczalni sprzętu wodnego) i B. R. (zatrudniona w tym okresie na stanowisku kucharki). Powódka nie pracowała w dniach: 23 maja, 24 czerwca, 27 i 28 sierpnia oraz 17, 23, i 24 września (przebywała wówczas na urlopie), w dniu 5 września, a także od dnia 25 do 30 września (przebywała na zwolnieniu chorobowym). Strona pozwana prowadziła niekompletną ewidencję czasu pracy pracowników. Powódka, P. B., B. R. i K. C. (2) prowadzili własną ewidencję czasu pracy zapisując przepracowane godziny na papierze. Pracę zawsze rozpoczynali o godzinie 9

rano, zgodnie z poleceniem pracodawcy. Powódkę, B. R. i K. C. (2) podwoził do pracy i z pracy samochodem P. B.. Po przyjeździe do pracy powódka odbierała od szefostwa klucze do baru i go otwierała. Podobnie jak B. R. pracowała do „ostatniego klienta”. Kończąc pracę na barze każdego dnia drukowała z kasy fiskalnej dobowe raporty, które zawierały godzinę ich wydruku. Wydruk ten po zamknięciu baru, wraz z utargiem i kluczami zanosila K. C. (1) do kawiarni w B. (...).

Powódka przepracowała ponad normatywny czas pracy (nadliczbowo): 87 godzin w maju, 113 godzin i 30 minut w czerwcu, 132 godziny i 30 minut w lipcu, 148 godzin w sierpniu, natomiast we wrześniu 45 godzin.

Pozwany wypłacił powódce terminowo i w pełnej wysokości wynagrodzenie zasadnicze (przelewem na rachunek bankowy). Za godziny nadliczbowe powódka otrzymała jedynie część wynagrodzenia – gotówką łącznie 1 702 zł. Pozostałe wynagrodzenie to kwota 7 012,91 zł brutto.

Początkiem października 2015 r. powódka przekazała I. C. wykaz przepracowanych godzin i poprosiła o przeliczenie godzin i wypłatę pozostałego wynagrodzenia. I. C. powiedziała, że sprawdzi to jak przyjedzie K. C. (1), ale do listopada 2015 r. nie skontaktowała się z powódką w tej sprawie. W dniu 5 listopada 2015 r. powódka wystosowała do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 6 893 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, co spotkało się z odmową.

(dowody: wykaz godzin pracy sporządzony przez powódkę – k. 60; raporty fiskalne – k. 167; zeznania świadków: P. B. – k. 62 – 64, B. R. – k. 61 – 62, 190 – 191, K. C. (2) – k. 63, M. P. – k. 64; częściowo zeznania świadka A. K. – k. 190; przesłuchanie powódki – B. P. – k. 123 – 124; częściowo zeznania pozwanej K. C. (1) – k. 124 – 125, 191 – 192; częściowo zeznania pozwanego W. C. – k. 125 – 126, częściowo zeznania pozwanej I. C. – k. 126; opinia biegłej sądowej z zakresu księgowości i rozliczeń finansowych W. G. – k. 81 – 90, 122 – 123; raporty fiskalne – k. 167 (koperta); przedsądowe wezwanie do zapłaty i odpowiedź - k. 16 – 18;)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów uznając je za wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę, albowiem strona pozwana nie podważyła skutecznie ich mocy dowodowej.

Czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł się na przesłuchaniu powódki, albowiem jej zeznania w kluczowych kwestiach znalazły oparcie w zeznaniach świadków: P. B., K. C. (2) i B. R.. Świadkowie w sposób konkretny i spójny opisali rodzaj świadczonej na rzecz strony pozwanej pracy, w tym przez powódkę, czas pracy powódki, odnieśli się do kwestii prowadzenia własnej ewidencji czasu pracy, zasad wypłacania wynagrodzenia przez stronę pozwaną. Oceniając wiarygodność zeznań powódki Sąd miał na uwadze, że wskazane przez powódkę godziny zakończenia pracy w poszczególne dni są bardzo zbliżone z godzinami wynikającymi z wydruków kasy fiskalnej. Różnice te są bardzo niewielkie (wynoszą kilka, kilkanaście minut) i są zrozumiałe biorąc pod uwagę, że po wydrukowaniu raportów powódka jeszcze zamykała bar i szła do kawiarni w B. (...), aby osobiście zdać raport, utarg i klucze K. C. (1), co wydłużało jej czas pracy. Raporty uwiarygodniły słowa powódki. Generalnie jej zeznania w powiązaniu z zeznaniami B. R., P. B. i K. C. (2), wydrukami z kasy fiskalnej, zasadami logicznego myślenia i doświadczeniem życiowym tworzą przekonującą całość.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka A. K. to Sąd oparł się na nich w zakresie niespornych między stronami faktów i faktów, które znalazły potwierdzenie w powyższym wiarygodnym materiale dowodowym. Zeznania świadka na temat czasu pracy powódki i B. R. nie znalazły potwierdzenia w żadnym obiektywnym dowodzie, wobec czego Sąd nie dał im wiary w tym zakresie. Podobnie Sąd ocenił zeznania K. C. (1), I. C. i W. C., opierając na nich ustalenia faktyczne jedynie w zakresie niespornych między stronami faktów i faktów znajdujących potwierdzenie w przesłuchaniu powódki oraz w zeznaniach P. B., B. R. i K. C. (2).

Na zeznaniach M. P. Sąd oparł się w zakresie w jakim korelują z zeznaniami powódki, P. B., B. R. i K. C. (2).

Sąd oparł się na opinii biegłej z zakresu księgowości i finansów W. G. jako rzetelnej, sporządzonej przez osobę posiadającą stosowną wiedzę teoretyczną i doświadczenie zawodowe, udzielającej odpowiedzi na wszystkie sformułowane pytania. Opinia zawiera wariantowe wyliczenia mające oparcie w zebranych w sprawie dowodach i w przepisach prawa pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 151 kodeksu pracy (dalej: k.p.) praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad dobowy przedłużony wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych

Stosownie do treści art. 151¹ § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości;

1) 100% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a) w nocy,

b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

2) w wysokości 50% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

Tytułem uwagi ogólnej nadmienić należy, iż za zobowiązania spółki cywilnej wspólnicy odpowiadają solidarnie (art. 864 k.c.), a do egzekucji ze wspólnego majątku wspólników tej spółki konieczny jest tytuł egzekucyjny wydany przeciwko wszystkim wspólnikom (art. 778 k.p.c.) Wynika z tego, że występując z powództwem przeciwko pracodawcy będącemu spółką cywilną pracownik powinien oznaczyć w pozwie jako stronę pozwaną nie tylko spółkę, ale także wszystkich wspólników. Gdyby tego nie uczynił to Sąd powinien z urzędu wezwać wspólników do udziału w sprawie w charakterze pozwanych (art. 194 k.p.c. w zw.

z art. 477 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.02.1997 r. w sprawie o Sygn. akt I PKN 77/96). Podmiotami praw i obowiązków takiej spółki są wszyscy wspólnicy łącznie i to oni są „zbiorowym” pracodawcą dla zatrudnianych pracowników.

Zdaniem Sądu, w kontekście całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasad logiki i doświadczenia życiowego zachodzą pełne podstawy do stwierdzenia, że powódka B. P. świadczyła na rzecz strony pozwanej pracę w godzinach nadliczbowych, za którą otrzymała od pracodawcy jedynie część wynagrodzenia, tj. kwotę 1 702 zł (po ubruttowaniu 2 240,00 zł). Wynagrodzenie powódki za pracę w godzinach nadliczbowych po ubruttowaniu wynosi łącznie

9 252,91 zł brutto, a po pomniejszeniu tej kwoty o wypłaconą sumę pozostaje kwota 7 012,91 zł. brutto. Z powyższych więc względów Sąd zasądził od pozwanych wspólników spółki cywilnej O. (...) W., I., K.C. (...) w S. W. C., I. C. i K. C. (1) solidarnie na rzecz powódki B. P. tytułem tego wynagrodzenia kwotę 7 012,91 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z żądaniem powódki liczonymi od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie natomiast powództwo jako nieuzasadnione (wygórowane) Sąd oddalił.

O kosztach procesu w pkt III i IV wyroku Sąd orzekł na podstawie

art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę stopień, w jakim każda ze stron wygrała (przegrała) sprawę. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 i w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (D. U. Nr 163, poz. 1348 z 2002 r.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu. Na koszty sądowe składa się opłata sądowa w kwocie 351 zł (tj. 5% z zasądzonej kwoty 7 012,91 zł) i kwota 2 112,21 zł jako koszt opinii biegłej.

W pkt V wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt I co do kwoty 1 750,00 zł rygor natychmiastowej wykonalności po myśli art. 477² § 1 k.p.c.

Sędzia Sądu Rejonowego

Elżbieta Domańska

z. sek.) proszę,

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanych.
2. K.. 14 dni.

e